

RADAR

Historiedidaktisk Tidsskrift

Historiefortælling i historieundervisningen

Af Pia Sigmund
September 2023

Historiefortælling i historieundervisningen

Af Pia Sigmund, fagforfatter, Historiebazaren

Jeg er historiefortæller. Jeg er også historiker og tidligere lærer. Når jeg fortæller en historie for en klasse fuld af elever, bliver der lyttet og stillet spørgsmål. Jeg mener, at den mundtlige fortælling kan være en nøgle til at løfte historiefaget og et positivt svar på mange af de udfordringer, som den danske folkeskole bakser med i øjeblikket. Mundtlig fortælling er et enkelt didaktisk greb, der nemt kan implementeres i undervisningen. Det handler både om lærerens fortælling og om elevernes fortælling.

Verden forandrede sig

Jeg begyndte at fortælle omkring år 2000. Jeg oplevede snart, hvordan mine mundtlige fortællinger skabte opmærksomhed hos selv uinteresserede elever. Verden var som forandret. Jeg tog et par korte kurser for at lære nogle greb til at fortælle – meget kunne jeg i forvejen, for som lærer bruger man jo sproget og sin fantasi hele tiden. Pludselig så jeg et lys i børnenes øjne. Nu oplevede jeg, at de lyttede og engagerede sig, og at der nemt kom en dialog i gang. Jeg oplevede det mærkelige og magiske, at fortællingen gav os et fælles skabende rum med fælles oplevelser. Med fortællingen som udgangspunkt følte historieundervisningen legende let. Nu, mange år efter, møder jeg ind imellem "gamle" elever, som straks husker og fortæller.

Men efter år 2000 fik skolen stadig flere og tydelige mål og regler. Snart hed det kompetenceorientering. Fokus lå på opgaveløsning og tilegnelse af færdigheder og viden, mens den mundtlige fortælling ikke stod i høj kurs, den fandtes faktisk ikke, i al fald sjældent som en del af historieundervisningen.

Jeg har talt med en del historielærere. De vil gerne lave spændende og relevant undervisning; men de mangler tid til at forberede sig. Derfor siger de ja tak til portalerne og de traditionelle grundbøger, der er lige til at gå til. Der er ikke tid til at gå ind i elevernes egen virkelighedsnære historiebrug. Materialerne har stadig overvejende fokus på de store historier, konger og krige. Blikket løftes ikke fra skærme i alle størrelser. En ekstra udfordring ved portalerne er, at de ikke giver "eleverne adgang til et fortidigt perspektiv på fortidens verdensbilleder og grundlag for at træffe valg" (Bjerre, 2020). Portalerne står for nutidsrefleksion og appellerer ikke særlig meget til perspektivskifte og fortolkninger. De appellerer kun i ringe grad til elevernes nysgerrighed og undren.

Billede 1.

Fortæl en historie og skab opmærksomhed og et lyttende fællesskab i klassen.

Hvad er god historieundervisning?

Historiefaget har været udsat for nogle gevaldige perspektivskift gennem tiden. Samfundsændringer og skiftende politiske vinde har gjort deres. Den stramme læringsmålstyrede undervisning blev fjernet med læreplanerne i 2019, men er alligevel hængt ved mange steder. Meget tyder på, at vi lige nu er på vej ud fra et tiår med styring til en tid med mere fokus på, hvordan man lærer bedst. I al fald har adskillige forskere med vidt forskellig baggrund givet deres bud på god undervisning. Lene Tanggaard er en af dem. Hun taler om en vekselvirkning mellem lærer og elever og eleverne imellem, om spændingsfelter mellem det kendte og det ukendte og om kreative fællesskaber (Tanggaard, 2019, s. 39 ff.). Louise Klinge taler om børnenes grundlæggende behov i al undervisning, der tæller tryghed, autonomi, kompetence, samhørighed og mulighed for at kunne bidrage (Klinge, 2023).

Sten Tommy Larsen og Jens Aage Poulsen skriver, at god undervisning skal være varieret, at den skal være meningsfuld for eleverne, at der skal skabes dialog i klassen, og at lærerne skal arbejde med relationer i klassen. Derudover skal læreren overveje sin undervisning nøje og gerne bruge sig selv som objekt (Larsen og Poulsen, 2021, s. 21 ff.). Men hvordan lærer man eleverne at indgå i en frugtbar dialog? Her kan den mundtlige fortælling – især når den bliver brugt ofte og som et naturligt element i skoledagen – danne en genvej til at lære at lytte og reflektere og at tænke sig om, før man svarer.

I HistorieLabs rapport fra 2016 får både lærere og elever ordet. Lærerne oplever, at fagligheden står i vejen for fortællinger i faget, og at fagets position som fortællefag er trængt. Lærerne vil gerne fortælle, de er fascinerede af fortidens historier. Men "... fagligheden i faget får karakter af, at stå i vejen for det at etablere og arbejde med fortællinger i faget". Eleverne efterlyser større variation i undervisningen, de vil gerne selv være aktive, de vil ikke "bare" læse og besvare skriftlige spørgsmål, og de interesserer sig umiddelbart for spændende

og dramatiske fortællinger om fortiden. Det er bemærkelsesværdigt at se, hvor enige eleverne er med lærerne og forskerne (Knudsen og Poulsen, 2016, s. 9 ff., s. 24 ff.).

Tanggaard, Klinge og Larsen & Poulsen bruger forskellige ord og begreber, men er enige om, at **fællesskaber, gode relationer, meningsfuldhed, vekselvirkning eller dialog og muligheden for selv at kunne bidrage** må være de mest væsentlige parametre. I sådan en ideel verden, er der ikke plads til målstyring og portaler. Der er ingen tvivl om, at folkeskolen trænger til forandring. Det vil kræve en enorm omlægning, hvis disse idealer skal spille ind, og en enorm tilførsel af midler. Men måske kan den mundtlige fortælling bidrage med en nem og billig udvej?

Historiefagets udfordringer

Det er ingen hemmelighed, at folkeskolen lider under store udfordringer. Det handler om både dårlig trivsel, lærermangel, problemer med mobning, elevflugt mod friskolerne (hvor mundtlig fortælling bruges aktivt), elevfravær og ringe læsefærdigheder.

Historiefaget har dertil sine helt egne udfordringer. Det er præget af at være hovedsagelig problemorienteret, et fag hvor der skal analyseres, drives kildekritik og læses tekster. Dertil er det også et kompetencefag, hvor eleverne allerede efter 4. klassestrin skal kunne forstå og gøre rede for kronologi og sammenhæng, kildearbejde og historiebrug. Jeg vil vove at påstå, at det er alt for tidligt, og at det er for abstrakt for indskolingen og for de første årgange på mellemtrinnet. Små børn er nysgerrige, de lytter gerne til en historie og reflekterer over den. Det er der, undervisningen skal tage fat. Selv på mellemtrinnet kan det være nødvendigt at oversætte den store historie via historier ud fra børnenes nære oplevelser og erfaringer. Fagformålet angiver, at eleverne arbejder undersøgende og historieskabende med sammenhænge og problemstillinger i

fortiden. Med den alt for tidlige orientering mod problemer taber eleverne lysten og interessen for historieundervisningen. Konstant skærmunderholdning er blevet så indgroet en vane for mange, at de ikke har tålmodighed til at læse og lytte. De ser ingen mening med at løse opgaver. Kan læreren derimod bruge fortællingen som nøgle til at åbne op for undren og lydhørhed, vil eleverne kunne se sammenhænge og indleve sig i stoffet og helt af sig selv ønske at vide mere (Børne- og Undervisningsministeriet, 2019, s. 24).

Historiefaget har en dobbelthed i sig, det gådefulde, poetiske og fællesskabende og det videnskabeligt analyserbare (Larsen og Poulsen, 2021, s. 23 ff.), eller med Jerome Bruners ord: Narrativ tænkning og logisk-videnskabelig tænkning (Reng, 2020, s. 102). Kompetencemålene er overvejende af den sidste slags. Der skulle ikke være noget i vejen for at tage begge typer med i undervisningen og lade dem supplere hinanden, alt efter elevernes alder og emnet. Kirsten Lauts, der underviser på læreruddannelsen, skriver i "Glæden ved fortællingen", at en god fiktiv historiefortælling er "realistisk, plausibel og indeholder gyldig historisk viden", altså en mild form for problemorientering og absolut brugbar på de første årgange (Lauts 2022, s. 115). Der er plads til fagligheden og til fortolkningen, også når man fortæller en historie, fordi den mundtlige fortælling er så fleksibel. En lærer, der har nogen træning i at fortælle, kan nemt flette faglige bemærkninger ind, hurtigt skrive et årstal og nogle navne på tavlen, uden at det ødelægger fortællingens puls. Man kan fint gå ind og ud af en fortælling, uden at tilhørere og fortæller taber den røde tråd. En mundtlig fortælling om at være barn i gamle dage, gerne spækket med historiske fakta, skaber et fælles rum, hvor eleverne deler oplevelser, og åbner op for gode relationer. Eleverne vil opleve, at de selv er led i en uendelig kæde af børn gennem tiderne. Pludselig ser de meningen med undervisningen. De får lyst til at vide mere og til at deltage med deres egne erfaringer.

Fortæl!

Kære lærere, fortæl, trods den store fokus på fagligheden! Tag fat i en flig af teksten og fortæl ud fra den. Opbyg en stemning ud fra det enkle mønster: Hvornår? Hvor? Hvem? Og hvad? Fortæl, bare 10 minutter, som trigger i timens begyndelse. Gør det til en god vane, og eleverne vil elske det. Den mundtlige fortælling ligger lige for, de fleste (historie)lærere fortæller allerede. Fortællingen behøver ikke være ordret eller en perfekt performance. Når du fortæller, lytter eleverne. Når der fortælles, skabes et fællesskab, hvor omverdenen forsvinder, og man lytter og fordyber sig sammen. Det giver god mening at fordybe sig i en historie, det giver god mening at lære at fortælle en historie. Eleverne får lyst til selv at fortælle og kan med lidt vejledning blive til bevidste historieskabere. Fortællingen kan være det didaktiske værktøj, som mangler i alle folkeskolens udfordringer. Det kan lige pludselig blive morsomt og meningsfuldt at være lærer.

Hjerneforskeren Kjeld Fredens viser, at man aktiverer større områder af hjernen, når der fortælles, og at lytteevne og hukommelse trænes. Udvikling af det hele barn sker i et dynamisk samspil mellem hjerne, krop og omverden. Han viser også, at fortællende skolebørn får en bedre sprogforståelse, både mundtligt og skriftligt. Når eleverne selv fortæller, udvikler de erkendelse og fantasi og får tillid til egne muligheder, lige som de får en bedre baggrund for at tage stilling og handle. Øvelse i mundtlig performance smitter af på kompleksitetsforståelse i alle skolens fag (Fredens, 2018, s. 249 ff.).

Dansk narrativ forsknings grand old lady, professor emerita Marianne Horsdal, har studeret mundtlig fortælling gennem en menneskealder. Hun skriver: "Vi ved fra forskningen i hukommelse, at det er langt lettere at lære noget, der giver mening, end løsrevne ord, begreber, sammenstillinger eller noget, man simpelthen ikke forstår! Derfor er fortællinger et fantastisk redskab til at understøtte børnenes meningsdannelse og forståelse. Kan man fortælle

en historie om et eller andet vanskeligt og på den måde illustrere og konkretisere, hvad det handler om, er det langt lettere at huske. Hvis børnene selv får mulighed for at konstruere en meningsgivende fortælling i forbindelse med et fagligt spørgsmål, er indlæringsgevinsten meget stor. Skolebørn bør trænes i dialogisk kommunikation. De bør øve sig i samtaler, hvor det ikke handler om at vinde, men om at lytte til hinanden og alle sammen blive lidt klogere.” (Horsdal, 2017, s. 99 ff.)

Billede 2.

Pia Sigmund fortæller.

Nogle elever har svært ved at læse de abstrakte tekster og kan være tæt på at give op stillet over for store mængder af læsestof og skriftlige opgaver. De lange skoledage passiviserer deres krop. Den mundtlige fortælling er en gave til dem. Den kan inspirere dem til at læse og fortælle en historie, hvor flere sanser og hele kroppen er i brug. Den inspirerer til, at de tænker selv. Den giver dem en chance for at huske og fremlægge stof. Den lærer dem at udtrykke sig mundtligt i en

vekselvirkning med læreren og klassekammeraterne. Mundtlige fortællinger vil også være en lettelse for en del tosprogede elever, der har udfordringer med den store fokus på skriftlighed.

Der er mange måder at lave en involverende undervisning på, hvor den mundtlige fortælling danner anslaget, der giver engagement. For "... elevinvolvering og -engagement er den bedste vej til læring og udvikling", som Sten Tommy Larsen skriver (Larsen og Poulsen, 2021, s. 36 ff.)

Medarbejder ved HistorieLab, Marie Bonde Olsen, tager tråden op og inspirerer til at bruge genstande og billeder i undervisningen. Genstande som pædagogisk værktøj gør fortiden konkret, og genstande "kan give eleverne en kropslig fornemmelse af, hvad det vil sige at være del af en materiel praksis. Genstande kan yderligere være med til at fange, fastholde og skabe undren hos eleverne og åbne for relevante tematikker i historieundervisningen" (Larsen og Poulsen, 2021, s. 246 ff.). Genstandene skal naturligvis ledsages af en historie, hvor relevant viden kan flettes ind. Det vil være nemmere for eleverne at fortælle med en konkret genstand i hånden.

Hvad kan den mundtlige fortælling – også?

Som fortæller og gammel lærer ved jeg, at fortællingen virker. Den opbygger en spænding, den giver momentan medlevelse og indlevelse, den vækker nysgerrighed.

Det er en fornøjelse at genfinde de erfaringer, jeg selv har gjort, i videnskabeligt underbygget form hos en forsker som Jürgen Straub: "... der er en snæver sammenhæng mellem det narrative i vores liv og muligheden for at skabe mening i og med 'historien' ... Det narrative er centralt i meningsskabens psykologi" (Larsen og Poulsen, 2021, s. 309 ff.).

Også Marianne Horsdal peger på samme fænomen:

”Et andet uhyre væsentligt element i fortællingernes væsen er det helt fundamentale, at fortællinger kan skabe mening. Det har også en enorm læringsmæssig betydning. Vi ved – om ikke andet så af egen erfaring – at vi langt bedre er i stand til at huske en fortælling, vi har hørt, og som ramte os, end vi kan huske en liste, for slet ikke at tale om at skulle huske information, vi ikke helt har forstået. Vi husker fortællinger, fordi de giver mening. Fortællinger sætter information ind i en erfaringsmæssig meningsfuld kontekst, der fremmer identifikation og forståelse, og som hjælper os med at huske og således lære af alt det, vi har mødt.” (Horsdal, 2017. s. 205).

Historie som kulturfag er et af de fag, hvor skolens formål bedst kan trænes. Handlingerne bag lovens og faghæftets smukke ord som deltagelse og medansvar kan leges ind i børnene med fortælling og via samtale og dialog om fortællingens indhold. Har børn først vænnet sig til at lytte til en fortælling, huske den, reflektere over den, selv bede om ordet med et spørgsmål eller en iagttagelse, og selv fortælle frit, er de allerede kommet langt i deres demokratiske dannelse. Faghæftet opfordrer til, at eleverne skal skabe historie. Men det er mit indtryk, at det skriftlige arbejde er altovervejende, og at der er langt mellem undervisningssituationer, hvor eleverne opfordres til at fortælle frit.

”Demokrati er en særlig form for stemmetræning,” skriver skoleforskeren Keld Skovmand. Folkestyrets fornemste formål er, at ”vi alle lader vores stemmer lyde og lytter til hinanden for at udvikle en fælles stemthed.” Man udvikler fælles erkendelser og stærke fællesskaber ved at lytte tænksomt og tænke med og imod (Skovmand et al., 2023, s. 32 ff.).

Vi forventer, at de unge efter endt skolegang skal bidrage til samfundet og deltage som engagerede samfundsborgere. Men vi må give eleverne flere chancer for at øve sig undervejs gennem folkeskolen. Louise Klinge sætter sagen på spidsen: ” ... nogle elever (oplever) kun (den demokratiske) opgave som duks, hvor gulvet skal fejes.” (Klinge, 2023).

Med til en demokratisk samtale hører kunsten at lytte.

Den kræver træning, og mange børn har den ikke med hjemmefra. Direktør i Samfonden, Jesper Oehlenschläger, giver et bud: "I skolen lærer vi børnene at holde en mundtlig præsentation. Træde frem og tage ordet. Men vi lærer dem grundlæggende ikke, hvad det vil sige virkelig

Billede 3.

Pia Sigmund fortæller om Græske myter.

at lytte. Vi belærer dem om ikke at afbryde, når andre taler, men det er ikke det samme som at lytte. Nysgerrighed, nærvær og opmærksomhed er en mangelvare i mange livs- og arbejdsrelationer. Måske er det dybest set roden til den stigende oplevelse af ensomhed, vi ser i det danske samfund. Vi når aldrig rigtigt ind til hinanden." (Oehlenschläger, 2023).

Tina Høegh, der er lektor på SDU, foreslår "fortællinger som kreativt skabende rum". Når der fortælles, ser man hinanden i øjnene. Målet er at opbygge

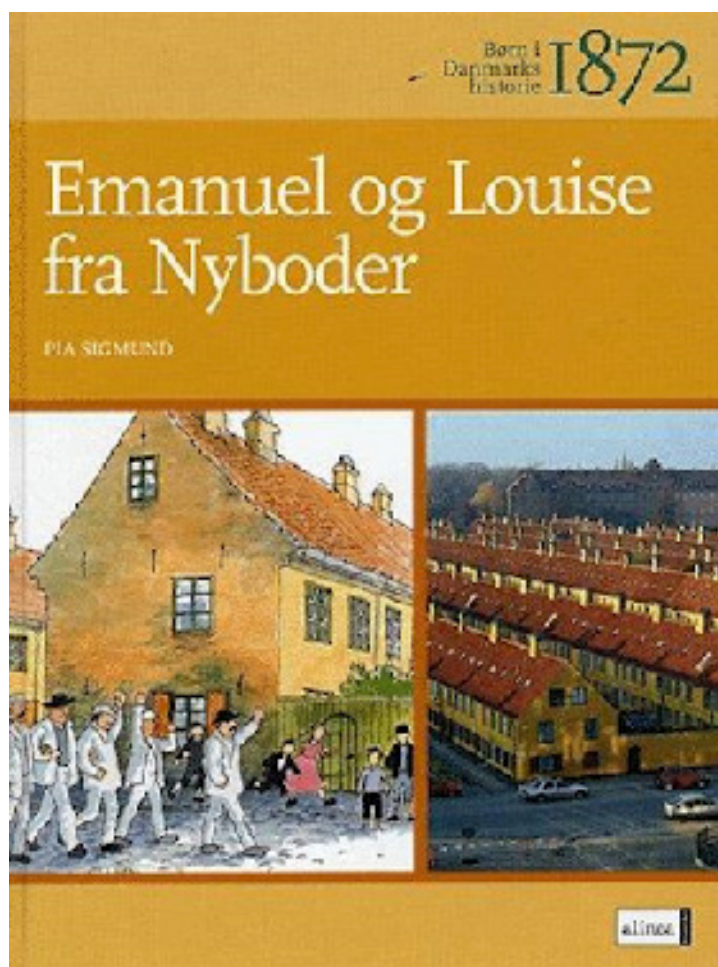
klassekulturer, hvor eleverne arbejder dialogisk undersøgende med hinandens fortællinger, hvor der arbejdes målrettet med både mundtlige produktioner og målrettet lytning (Høegh, 2018, s. 303 ff.).

Også Eskelund Knudsen beskriver dialogen som en nøgle til at arbejde med historiefaget og til at udvikle elevernes tænkeprocesser. Det kræver et didaktisk arbejde af historielærerne at få eleverne til at tænke empatisk og foretage perspektivskifter (Knudsen, 2019, s. 161 ff.). Her vil jeg tilføje, at den mundtlige fortælling kan støtte læreren i dette arbejde – fordi den mundtlige fortælling nemt kan få tilhørerne til at forestille sig andre verdener og nemt kan få fortid og nutid til at glide ud og ind mellem hinanden. Fortællingen og den ledsagende dialog og samtale skal foregå i et trygt miljø, og den afhænger af gode spørgsmål.

Børn i Danmarks historie

Jeg var engang en lærer, der var begejstret for historiefaget og dets historier, men samtidig frustreret over, hvor svært det var at smitte eleverne med min egen begejstring. De kedede sig. Det var tydeligt, at de ikke kunne identificere sig med personerne fra fortiden; det var tydeligt, at de havde svært ved at forstå, at man engang kunne leve på en anden måde, end man gør lige nu og her. De magtede ikke at skifte perspektiv, og materialerne hjalp os ikke. De var bundet op på enerne, kongerne og politikerne, eller på stakkels undertrykte mennesker. Jeg besluttede mig for at skrive et materiale til historieundervisningen, hvor udgangspunktet var børnene selv – eller nogen, der lignede dem. Fortiden er jo fyldt med piger og drenge. Jeg fandt søskendepar i målgruppens alder, der engang har levet i Danmark, og som har oplevet helt særlige begivenheder i danmarkshistorien, jeg fandt kilder til deres liv og skrev serien "Børn i Danmarks historie", der udkom på forlaget Alinea mellem 2002 og 2016. Tanken er, at fortællingerne om den lille historie om børnenes liv åbner for forståelse af den store historie

om samfundsforhold, magt og krige. Sådan kunne jeg fortælle om Kalmarunionen ud fra Margrethe den 1.s børn, Erik og Katharina, om arbejderbevægelsen ud fra Emanuel og Louise, der voksede op i Nyboder, om 1. Verdenskrig ud fra H.P. Hanssens børn, Ruth og Bjørn. Her kan eleverne nemt sætte sig ind i børnenes sted via dem i de historiske begivenheder, og de kan knytte sig følelsesmæssigt til dem, det som Kirsten Lautau kalder 'affektiv fortælledidaktik' (Lautau, 2022, s. 103 ff.). Blikket på børnenes lille historie udvides legende nemt til den store historie, for er interessen først fanget, vil eleverne gerne vide, hvorfor man levede på netop den måde i 1300-tallet, eller hvorfor arbejderbevægelsen opstod. Det giver en ekstra dimension, at børnene i bøgerne virkelig har levet

Billede 4.

Forside af bogen "Emanuel og Louise fra Nyboder" fra serien Børn i Danmarks historie.

engang. De kunne være deres egen tip-tip-tip ...

Hver af de 11 bøger har en udførlig lærervejledning med baggrundsviden, forslag til historier, til elevernes skabende aktiviteter og til opgaver.

FIDA

FIDA, Fortællere i Danmark, der er en paraplyforening for fortælleforeninger i hele landet, arbejder på at bringe den mundtlige fortælling tilbage i folkeskolen. Vi organiserer kurser og øvecirkler for alle, der ønsker at øve sig i at fortælle. Vi har skrevet en kronik "Den fortællende skole – lad også eleverne fortælle" (Politiken, 11.8. 2023). Vi har samlet dokumentation for den mundtlige fortællings store velegnethed i undervisningen (Sigmund, 2022).

Historiefortælling i skolen – en facebookgruppe

Der er en stor og voksende interesse blandt folkeskolens lærere for fortællingen. På facebook kan man følge med i en meget livlig gruppe med mere end 2900 medlemmer: Historiefortælling i skolen. Her kan man få gode råd og hente inspiration hos hinanden.

Sammenfatning

Fortællingen er en grundstamme i alle fag og ikke mindst i historiefaget. Gennem fortællingen kan man opleve, erfare og forstå andres væren og udtrykke sig. Den mundtlige fortælling kan bruges af både lærere og elever og kan – uden store omkostninger – give det trængte historiefag et løft og bidrage til at løse mange af de problemer, som børn og unge og samfundet som helhed tumler med.

Referencer

- Bjerre, L.I. (2020). Fortid bliver til nutid i historiefagets læremidler. *Laeremiddel.dk*. <https://laeremiddel.dk/viden-og-vaerktoejer/til-praktikere/fagenes-laeremidler/fortid-bliver-til-nutid-i-historiefagets-laeremidler/>
- Børne- og Undervisningsministeriet (2019). *Historie. Faghæfte 2019*.
- Fredens K. (2018). En skole for fremtiden. I: R. Kristensen. *Flere fantastiske forbindelser: relationer og konstruktioner i læringsmiljøer*. Dafolo.
- Horsdal, M. (2017). *Tilværelsens fortællinger. Tilegnelse og anvendelse*. Hans Reitzel.
- Høegh, T. (2018). *Mundtlighed og fagdidaktik*. Akademisk forlag.
- Klinge, L. (2023). Her er skolens 15 paradokser. *Skolemonitor*, 23. januar 2023. <https://skolemonitor.dk/debat/art9178007/Her-er-skolens-15-paradokser>
- Klinge, L. (2023). Passer jeres skole til børnenes grundlæggende behov? I: Skole og Forældre, 7. februar 2023. www.skole-foraeldre.dk
- Knudsen, H.E. (2019). I lyset af det fortidige – om perspektivskifte og tænkeprocesser som historiens bidrag til dannelse, I: M. W. Andersen et al.: *Dannelse i alle fag*. Dafolo.
- Knudsen, H.E. og Poulsen J.Aa. (2016). I historie lærer vi om fortiden! *HistorieLab, RADAR*. <https://tidsskrift.dk/radar/article/view/26417>
- Larsen, S.T. og Poulsen, J.Aa. (red.) (2021). *Historieundervisning. En fagmetodik*. Hans Reitzel.
- Lauta, K. (2022). Glæden ved fortællingen. I: Sanne Faber, Andreas Kopp og Kirsten Lauta (red.) *Det meningsfulde historiefag*. Samfundslitteratur.
- Oehlenschläger, J. (2023). Det moderne menneske har glemt, hvordan det lytter. *Kristeligt Dagblad*, 23.6. 2023.
- Olsen, M.B. (2021). Genstande. I: Sten Tommy Larsen og Jens Aage Poulsen (red.) *Historieundervisning. En fagmetodik*. Hans Reitzel.
- Reng, M. (2020). At undersøge narrativitet med faglige redskaber,

I: Peter Brodersen et al (red.): *FORTÆL. Det narratives betydning for elevens oplevelse, forståelse og dannelse*. Hans Reitzel.

Sigmund, P. (2022). Fortælling i skolen – dokumentation. <https://fortaellereidanmark.dk/fortaelling-i-skolen-dokumentation/>

Skovmand, K.; Frederiksen, M. og Tanggaard, L. (2023) *Skolens demokratiske tilstand. Dekalog, didaktik, dialog*. Hans Reitzel.

Tanggaard, L. (2019). Kreativitetens dannesperspektiv – som en integreret del af alle fag. I: Michael Wahl Andersen et al.: *Dannelse i alle fag*. Dafolo.

Inspiration

Loa Bjerre: Historiske fortællinger og arbejdet med dem. emu.dk, set 2.7. 2023.

Børn og unge i Danmark. Velfærd og trivsel 2022 (VIVE 2022).

Rune Christiansen: Er der i dag en historiebrugsdidaktik i folkeskolen – og hvordan ser den i givet fald ud? RADAR, 8.3. 2018.

Astrid Danielsen: Dialogens betydning for hensigtsmæssig brug af læremidler i historieundervisningen. RADAR, 2021.

Johannes Fibiger: At fortælle sig selv ind i en verden af narrativer. I: Peter Brodersen et. al. (red.): *FORTÆL. Det narratives betydning for elevens oplevelse, forståelse og dannelse*, 2020.

Historie Lab, Nationalt Videncenter for Historie- og Kulturarvsformidling: Forenklede Fælles Mål i historie – en håndsrækning, 2018.

Simon Skov Foght et. al.: Danske elevers læsekompetence i 4. klasse, Resultater af PIRLS-undersøgelsen 2021, 2022.

Pia Sigmund, Hanne Kirk, Jesper la Cour: Den fortællende skole – lad også eleverne fortælle. Kronik, Politiken, 11.8. 2023.

